

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 347. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064625504/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

se Taflets Præsidium af flagrende Lokker og dannede Læber, af nøgne Arme og senede Skuldre! Se rødmenende Kinder og brændende Blikke under Claës af Adelstiernas dødblege Ansigt, omkring Gudmoder Huldas og Landshøvding Oldevigs aldershvide Hoveder!

Se General Malmborgs elve skønne Døtre, Dronningerne blandt dem alle, blusser under Smilet fra Landshøvding Oldevigs Sønner!

O godt, at Sancta Lucia kom til ham sidst af alle på Gården, for sent til at han kunde finde sin Plads blandt dem, der sad øverst ved denne Morgens Taffe! Godt han sad skjult i sin Krog, fjærnt fra dem og det Kald, i hvis Årind han sendtes hid, og som han sveg i det Øjeblik, Susanna derovre i Børnenes Hus ved sit Kys og sin Dans vakte dem og det: det nye År!

Mædens han i »Bjærgetos langste Nat ledte de Dodes Ridt, selv en Dod på sit Leje, styrede *de*, fra Herregårdene på Næsset, Generalsboligerne ved Karlstad og Brugene i de fjærneste Kroge, ad bundfrosne Elve og Søer, dets Fakkeltog af Ånde, Latrer og Sang hid til Altret, det endelige Mål: Nuets Fest.

Gud, jeg ser dig og er salig! Jeg ser mig selv og er fortabt!

Og dog, Gud, dog –! Drukner ikke Salen om mig i Rødt, i din egen hellige Farve! Hvis Hjerte brast og døbte den til *dit* Tempel og os til dine Børn? Mit, Herre, Steffan Chorði!

Se Savolaxhyttan, Seklernes Stue, ja selv Førgården her, denne Sal, forsvinder! og jeg står for dig dér, hvor vi ikke kan skilles, i dit Riges, i Jærnets Allerinderste: mit Hjerte.

Drukken af Hjertet, det altid og aldrig kendte, rystende ved dets Slag nu da han fattede det, svinlede han for Gud og for sig selv.

Hvem havde han huset i Guds Allerhelligste? Alle dem, Gud dømrte, dem han havde nodigt som Ofre – Ly havde han skænket dem, Værn mod Guds Plan – Opstandelse for dem, hvis Pligt var Døden!

Hvot kunde han finde Tilgivelse – og hvor kunde han undgå den? Ja, hvor kan jeg undgå dig, Sancta Lucia, du Guds Vilje i mig, min Nødtæft?

Gud, jeg har ikke villet dig, *du* har villet mig, dit Blodvidne! Oplod jeg Hjertet for dine Fjender – hvis Hånd styrtede det da hin Dag i Tårnet, fra dets Forfølgelse af din Lov, nær dens Fuldbyrdelse, ned iblandt dem: Sygdom, Savn og Sorg? Hvem gjorde det fra dit til deres, alvidende som du selv?

Hvorfor, Herre, hvorfor? Vilde du prøve din Styrke just i din Ud-